

Mark Padmore - Paul Lewis

DILLUNS, 8 DE MAIG DE 2017 – 20.30 h

Sala de Concerts

Mark Padmore, tenor

Paul Lewis, piano

I

Franz Schubert (1797-1828)

Winterreise, op. 89 D. 911

80'

1. Gute Nacht (*Bona nit*)
2. Die Wetterfahne (*El penell*)
3. Gefror'ne Tränen (*Llàgrimes gelades*)
4. Erstarrung (*Congelació*)
5. Der Lindenbaum (*El tell*)
6. Wasserflut (*Diluvi*)
7. Auf dem Flusse (*Damunt el riu*)
8. Rückblick (*Rememrança*)
9. Irrlicht (*Foc follet*)
10. Rast (*Repòs*)
11. Frühlingstraum (*Somni de primavera*)
12. Einsamkeit (*Solitud*)
13. Die Post (*El correu*)
14. Der greise Kopf (*Testa d'ancià*)
15. Die Krähe (*La gralla*)
16. Letzte Hoffnung (*Darrera esperança*)
17. Im Dorfe (*Al poble*)
18. Der stürmische Morgen (*El matí tempestuós*)
19. Täuschung (*Il·lusió*)
20. Der Wegweiser (*L'indicador del camí*)
21. Das Wirtshaus (*L'hostal*)
22. Mut (*Coratge*)
23. Die Nebensonnen (*Els parhelis*)
24. Der Leiermann (*L'home del manubri*)

Tots sou part del Palau

Mecenes Protectors

Media Partners

Col·laboradors

Aena — Aenor — Armand Basi — Autoritat Portuària de Barcelona — Bagués-Masriera Joiers — Coca-Cola — Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports — Col·legi de Farmacèutics de Barcelona — Deloitte — Esteve — Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA CX — Fundació Castell de Peralada — Fundació Metalquímia — Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros. — Hoteles Catalonia — La Fageda — Loteria de Catalunya — Plusfresc — Quadis — Roca Junyent, S.L.P. — Saba Infraestructures, S.A. — Serunion

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. — Inclos Interiorisme, S.L. — Eurofirms ETT S.L.U. — Fundació Antoni Serra Santamans — Teatre Romea — Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Gràcies!

Mecenes d'Honor

Comentari

Gute Nacht, el lied inicial de *Winterreise*, comença, simbòlicament o no, allà on acabava *Die schöne Müllerin*: “*Gute Nacht, gute Nacht! / Bis alles wacht*” són els primers versos de la darrera estrofa de *Des Baches Wiegenlied*, la cançó de bressol fúnebre que ens revela el final destí tràgic del protagonista del primer caminant errant de Wilhelm Müller i Franz Schubert. *Der Doppelgänger*, el lied espectral que clou *Schwanengesang*, és, d'altra banda, un homòleg inequívoc de *Der Leiermann*, que serveix alhora de cloenda de *Winterreise*. Ningú no va imposar a Schubert la tria d'aquests versos, de Heinrich Heine o Wilhelm Müller. Tampoc no els va buscar, probablement. “Ells” els van trobar, o ell els va trobar, perquè les afinitats entre literatura i vida en aquest cas eren tan grans que Schubert degué estremir-se en llegir els seus sentiments i les seves pors més recòndits expressats d'una manera tan encertada per d'altres. Encara més que *Die schöne Müllerin*, *Winterreise* és, sobretot, el fruit d'aquest estremiment.

“Durant un temps Schubert tenia un aspecte ombrívol i semblava afeixugat. Quan li vaig demanar què li passava, només va dir: «Ben aviat ho escoltareu i comprendreu». Un dia em digué: «Vine avui a casa de Schober, us cantaré un cicle de cançons esborronadores. Tinc curiositat per veure què en dieu. M'ha costat més esforç que cap altra de les meves cançons». Ens cantà amb una veu plena d'emoció el Viatge d'hivern sencer. Ens vam quedar absolutament aclaparats amb el to ombrívol d'aquestes cançons i Schober digué que només li havia agradat una cançó, El tell. A la qual cosa Schubert va respondre solament: «A mi m'agraden aquestes cançons més que totes les altres i a vosaltres també us passarà el mateix». I tenia raó, perquè ben aviat ens vam sentir entusiasmats per la impressió que ens causaven les cançons melangioses que Vögl interpretava magistralment. No hi ha cançons alemanyes més boniques i van ser el seu veritable cant del cigne.” Així recordava Joseph von Spaun, en les seves *Aufzeichnungen über meinen Verkehr mit Franz Schubert* (publicades el 1858), aquell primer contacte amb *Winterreise*. Si malgrat els trenta anys transcorreguts, considerem fiables els seus records, el mateix Schubert era del tot conscient de quina mena de criatura havia produït. Només ell coneixia les claus que explicaven les connexions entre la seva creació i la seva biografia, entre el destí idèntic a què conduïen inexorablement tots dos camins. Que ho sabessin i ho entenguessin els altres només era una qüestió de temps, de poc temps: Schubert intuïa millor que ningú que aquest “algun dia” era a tocar.

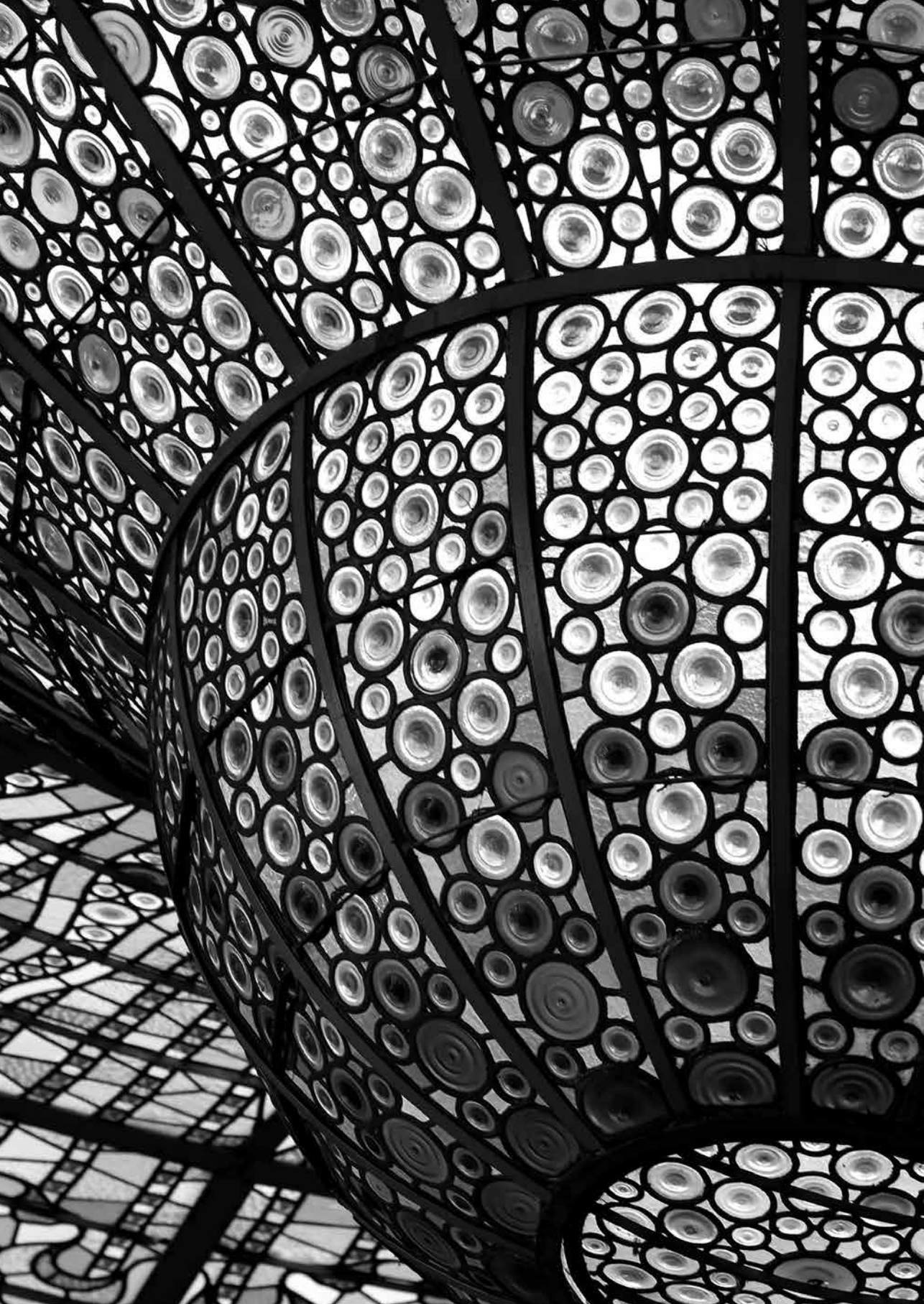
En *Die schöne Müllerin* encara hi havia un fil narratiu, un protagonista del qual se'ns revelen ara i adés detalls de la seva biografia, un home que es relaciona amb el proïsme en un present que anem descobrint progressivament. En *Winterreise* ja no hi ha narració possible, el nostre caminant és un proscrit, no gaire més que una ombra boirosa que viu apartada dels altres éssers humans com un simple vassall d'una naturalesa inhòspita i ingovernable que, lluny d'embolcallar-lo, posa entrebancs a la seva fugida endavant implacable, en un caminar que sembla empès gairebé per una compulsió que li impedeix fer res més. En el passatge de *Die schöne Müllerin* albiràvem colors i canvis; aquí, com en molts quadres hivernals de Caspar David Friedrich, l'entorn hi és decididament hostil i abassegador: qui vulgui que s'hi endinsi queda reduït a una lleu pinzellada perduda enmig d'una immensitat blanca de neu i glaç. Müller i

Schubert sabien que qualsevol narració ja resultava accessòria, que moliners, caçadors o llaüts eren bandejables, que aquest rierol amic ja no podia assumir cap paper important, que qualsevol referència temporal era sobrera (“Der Mai” de *Gute Nacht* o “Mache Stunde” de *Der Lindenbaum* és tot el que se'ns permet saber de la cronologia de la tragèdia que es va desplegant davant els nostres ulls), perquè el temps transcorre únicament en la percepció subjectiva del caminant. *Winterreise* és, per damunt de tot, un viacrucis espiritual que neix i mor a la ment del protagonista, una lenta cerimònia del dolor i de la consumació en què són suficients uns apunts mínims de la realitat –un penell, una cornella, un cementiri, una fita enmig del camí– per anar embastant un lent procés d'enfonsament personal. Bé podria haver estat aquest el subtítol triat per Thomas Bernhard per a aquesta història. *Winterreise. Ein Zerfall*.

El gran escriptor irlandès Samuel Beckett sempre va estar obsessionat amb *Winterreise*, el protagonista del qual no és difícil d'emparentar amb els de la seva famosa trilogia integrada per *Molloy*, *Malone mor* i *L'innominable*. Beckett tocava al piano i escoltava *Winterreise*, a vegades d'una manera obsessiva, com llegim en una carta que escriu al seu cosí John Beckett, i en què li confessa que es passa dies sencers sol escoltant-los, “tremolant un altre cop en el decurs de l'ombrívol viatge”. I no pot ser casual que les darreres frases de la seva darrera obra de teatre, una peça radiofònica titulada *What where* (1983), també continguin una referència inequívoca a *Winterreise*: “*Estic sol. / En el present com si encara hi fos. / És hivern. / El temps passa. / No hi ha més. / Qui pugui comprendre que compregui. / Disconnecto*”. *Winterreise* és, també, una desconexió: de tot i de tothom.

Clarament no és un homenatge, però qui hagi llegit *El cor de les tenebres* de Joseph Conrad (adaptada molt lliurement per Francis Ford Coppola a la seva pel·lícula *Appocalypse now*), tampoc no pot deixar d'establir paral·lelismes entre la narració del polonès i el cicle schubertià. Els protagonistes, dos solitaris, estan en tots dos casos inundats per una naturalesa omnímoda que s'ensenyoreix dels homes que s'endinsen al seu si: la selva africana en un cas, el cruel hivern centreeuropeu en l'altre. I els seus viatges –amb destinació certa el primer, incerta en el segon cas– ho són de fet a l'interior de Marlow i del caminant sense nom de *Winterreise*, que assumeix fins a les darreres conseqüències el consell “Weg nach Inhen”, el “camí cap endins” preconitzat per Novalis. El final ve marcat per la trobada amb un ésser humà que aclarirà els seus destins: Kurtz i l'home del manubri, reflexos respectivament d'allò que no són i podrien ser, o que no volen arribar a ser, o que tenen por de ser algun dia. Sengles relats, al capdavall, contraposen el paisatge extern de la naturalesa amb el paisatge amagat de l'ànima, irremeiablement entrelaçats. És Conrad qui ens ofereix les darreres frases del seu relat per posar fi a aquestes simples notes que vénen al cas de la immensitat de reflexions que pot suscitar el cicle de cançons de Schubert: “*La desembocadura era bloquejada per un cúmul de núvols negres, l'amable canalís que menava als racons més remots de la terra fluïa ombrívol sota un cel tapat; semblava menar al cor d'una immensa foscor*”. “Negre”, “ombrívol”, “foscor”: a *Winterreise*, en canvi, les tenebres són blanques.

Luis Gago, musicòleg

Biografies

Mark Padmore Tenor

Nascut a Londres, va créixer a Canterbury. Després d'haver-se iniciat en els estudis de clarinet, va rebre una beca de formació coral del King's College (Cambridge) i es va graduar amb honors en música. Ha protagonitzat una carrera internacional com a intèrpret d'òpera, concerts i recitals. Les seves actuacions han estat objecte d'elogi, especialment pel paper d'Evangelista a la *Passió segons sant Mateu* i la *Passió segons sant Joan* de Bach.

Ha treballat amb els directors P. Brook, K. Mitchell, M. Morris i D. Warner. Les seves actuacions més recents inclouen els papers principals a *The corridor and the cure* de H. Birtwistle; a l'oratori *Jephtha* de Händel; el personatge del capità Vere de *Billy Budd* de Britten, i l'Evangelista de la *Passió segons sant Mateu*. També ha encarnat Peter Quint de *The turn of the screw* de Britten, i el rol principal de *La clemenza di Tito*, amb R. Jacobs. Té previst actuar com a tercer àngel/John a l'espectacle *Written on skin* de G. Benjamin, amb la Royal Opera (Covent Garden).

Ha actuat amb els principals conjunts orquestrals del món, i treballa de manera regular amb l'Orchestra of the Age of Enlightenment, amb la qual ha explorat les possibilitats de les *Passions segons sant Joan* i *segons sant Mateu* de Bach.

Ha ofert recitals arreu del món. Alguns dels seus companys de recital habituals són: K. Bezuidenhout, J. Biss, I. Cooper, J. Drake, T. Fellner, S. Lepper, P. Lewis, R. Vignoles i A. West. Entre els autors que han compost peces per a ell hi ha S. Beamish, H. Birtwistle, J. Dove, T. Larcher, N. Muhly, A. Roth, M.-A. Turnage, H. Watkins, R. Wigglesworth i H. Zender.

La seva extensa discografia inclou, com a llançaments recents, la *Missa Solemnis* de Beethoven i *La Creació* de Haydn, amb B. Haitink i l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera (BR Klassik), i *lieder* de Beethoven, Haydn i Mozart, amb K. Bezuidenhout (Harmonia Mundi). Per a aquest segell també ha enregistrat les àries de Händel *As steals the morn*, els cicles de Schubert amb P. Lewis, el cicle *Dichterliebe* de Schumann amb K. Bezuidenhout, els cicles *Serenata* i *Nocturn* de Britten, i la cantata *Dies Natalis* de Finzi, tots ells enregistraments que han rebut diversos premis. La posada en escena de la *Passió segons sant Mateu* amb l'Orquestra Filharmònica de Berlín i direcció artística de Rattle va ser guardonada el 2013, en la categoria de DVD, per la «BBC Music Magazine».

El 2016, Mark Padmore va ser escollit vocalista de l'any per la revista «Musical America», i dos anys abans distingit com a doctor *honoris causa* per la Universitat de Kent. És director artístic del Festival de Música d'Estiu de St. Endellion, a Cornwall.

Palau de la Música Catalana

Sol·licita ja el teu abonament!

Descobreix Palau Grans Veus 2017-18, t'agradarà!

Anne Sofie von Otter
& Kristian Bezuidenhout
Mozart, Schubert i Beethoven

Piotr Beczala
Cançons italianes

Diana Damrau
& Jonas Kaufmann
Cançoners italià de Wolf

Juan Diego Flórez
Aries de Mozart

Bryn Terfel &
Gulbenkian Orchestra
Comiat de Wotan de Wagner
i Mort de Boris de Mussorgski

Olga Peretyatko
Cançons de Schubert, Verdi i Glinka

Mark Padmore
& Cor de Cambra del Palau
Schubert i Britten

Paul Lewis Piano

Considerat internacionalment com un dels pianistes més importants de la seva generació, en la seva carrera ha estat guardonat amb premis prestigiosos, com el d'Instrumentista de l'Any de la Royal Philharmonic Society, dos Premis Edison, tres premis Gramophone, el Diapason d'Or de l'Annee, el Premio Internazionale Accademia Musicale Chigiana i el South Bank Show Classical Music Award. El 2009 va ser investit doctor honoris causa per la Universitat de Southampton.

Toca habitualment com a solista amb les orquestres més importants del món i és convidat habitualment als festivals internacionals de més prestigi, com els de Lucerna, Mostly Mozart (Nova York), Tanglewood, Schubertiade, Salzburg, Edimburg, i el festival Proms de la BBC de Londres, on el 2010 va ser el primer pianista a oferir el cicle íntegre dels *Concerts per a piano* de Beethoven en una temporada. La seva carrera de recitals l'ha dut a escenaris com el Royal Festival Hall (Londres), Alice Tully i Carnegie Hall (Nova York), Musikverein i Konzerthaus (Viena), Théâtre des Champs Elysées (París), Concertgebouw (Amsterdam), Filharmònica i Konzerthaus (Berlín), Tonhalle (Zuric), Palau de la Música Catalana, Symphony Hall (Chicago), Oji Hall (Tòquio) i Recital Centre (Melbourne).

La seva àmplia discografia per a Harmonia Mundi comprèn obres per a piano sol de Mussorgski i Schumann, la integral de Sonates i Concerts de Beethoven, totes les principals obres per a piano de Schubert, incloent-hi els tres cicles de *lieder* amb el tenor Mark Padmore. Entre els seus futurs enregistraments destaca el *Concert per a piano núm. 1* de Brahms amb l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Suècia, dirigida per Daniel Harding.

Paul Lewis estudià amb Joan Havill a la Guildhall School of Music and Drama a Londres abans de començar classes particulars amb Alfred Brendel. El pianista i la seva muller, la violoncel·lista Bjorg Lewis, comparteixen la direcció artística del Midsummer Music, un festival anual de música de cambra que se celebra a Buckinghamshire (Regne Unit).

Abona't als 7 concerts partir de 232 euros
Abonament Jove -40%
Entrades individuals, packs a mida i itineraris a la venda
a partir del 31 de maig.

Més informació sobre cicles i modalitats d'abonament:
Telèfon: 902 442 882 / 93 295 72 42
taquilles@palaumusica.cat / abonaments@palaumusica.cat
www.palaumusica.cat

Textos

Franz Schubert (1797-1828)

Winterreise, op. 89 D. 911 (Viatge d'hivern)

Text de Wilhelm Müller (1794-1827). Traducció de Jordi Mas Antó

Gute Nacht

*Fremd bin ich eingezogen,
Fremd zieh' ich wieder aus.
Der Mai war mir gezogen
Mit manchem Blumenstrauss.
Das Mädchen sprach von Liebe,
Die Mutter gar von Eh', –
Nun ist die Welt so trübe,
Der Weg gehüllt in Schnee.*

*Ich kann zu meiner Reisen
Nicht wählen mit der Zeit,
Muss selbst den Weg mir weisen
In dieser Dunkelheit.
Es zieht ein Mondenschatten
Als' mein Gefährte mit,
Und auf den weissen Matten
Such' ich des Wildes Tritt.*

*Was soll ich länger weilen,
Dass man mich trieb hinaus?
Lass irre Hunde heulen
Vor ihres Herren Haus;
Die Liebe liebt das Wandern –
Gott hat sie so gemacht –
Von einem zu dem andern.
Fein Liebchen, gute Nacht!*

*Will dich im Traum nicht stören,
Wär schad' um deine Ruh',
Sollst meinen Tritt nicht hören –
Sacht, sacht die Türe zu!
Schreib' im Vorübergehen
Ans Tor dir: Gutte Nacht,
Damit du mögest sehen,
An dich hab' ich gedacht.*

Bona nit

Com a estrany he arribat,
com a estrany jo marxo.
El maig em fou benèvol
amb molts pomells de flors.
Parlà d'amor la noia,
la mare àdhuc de nocés,
mes ara el món és llòbrec,
la neu cobreix la senda.

No puc triar el moment
per al viatge idoni
i enmig d'aquesta fosca
m'he d'indicar el camí.
L'ombra lunar fa via,
com un company, amb mi
i sobre el prat blanquí
jo cerco el quest del cérvol.

Que havia d'esperar
que ells em foragitessin?
Que els gossos perduts lladrin
en el portal de l'amo;
l'amor deleja moure's
–Déu ho ha establert així–
de l'un a l'altre lloc.
Amada, bona nit!

No vull pas despertar-te
–torbaria el teu son–:
no em sentiràs els passos,
cloc suaument la porta.
Als batents, mentre passo,
t'escric jo: Bona nit!
per tal que així t'adonis
que jo he pensat en tu.

Die Wetterfahne

*Der Wind spielt mit der Wetterfahne
Ayf meines schönen Liebchens Haus.
Da dacht ich schon in meinem Wahne,
Sie pliff den armen Flüchtling aus.*

*Er hätt' er eher bemerken sollen,
Des Hauses aufgestecktes Schild,
So hätt' er nimmer suchen wollen
Im Haus ein treues Frauenbild.*

*Der Wind spielt drinnen mit dem Herzen
Wie auf dem Dach, nur nicht so laut.
Was fragen sie nach meinen Schmerzen?
Ihr Kind ist eine reiche Braut.*

Gefrorene Tränen

*Gefrorne Tropfen fallen
Von meinen Wangen ab:
Ob es mir denn entgangen,
Dass ich geweinet hab'?*

*Ei Tränen, meine Tränen,
Und seid ihr gar so lau,
Dass ihr erstarrt zu Eise
Wie kühler Morgentau?*

*Und dringt doch aus der Quelle
Des Brust so glühend heiss,
Als wolltet ihr zerschmelzen
Des ganzen Winters Eis!*

El penell

Com que el vent juga amb el penell
damunt la casa de l'amada,
m'imaginava il·lusament
que al pobre fugitiu xiulava.

Si abans aquest hagués notat
el blasó alçat d'aquella casa,
cert no hi hauria pas cercat
un exemplar fidel de dona.

També el vent juga dins dels cors,
com al teulat, amb menys renou.
Per què indagueu el meu dolor?
Promesa rica n'és la filla.

Llàgrimes gelades

Unes gelades gotes
em roden cara avall.
És que no m'he adonat
que jo havia plorat?

Llàgrimes meves, oh!
no sou ni tan sols tèbies
sinó com el gel ertes
i com el gebre fredes?

I amb tot brolleu de deus
del pit tan ardentment
com si volguéssiu fondre
tot el gel de l'hivern!

Erstarrung

*Ich such' im Schnee vergebens
Nach ihrer Tritte Spur,
Wo sie an meinem Arme
Durchstrich die grüne Flur.*

*Ich will den Boden küssen,
Durchdringen Eis und Schnee
Mit meinen heissen Tränen,
Bis ich die Erde seh'.*

*Wo find' ich eine Blüte,
Wo find' ich grünes Gras?
Die Blumen sind erstorben,
Der Rasen sieht so blass.*

*Soll denn kein Angedenken
Ich nehmen mit von hier?
Wenn meine Schmerzen schweigen,
Wer sagt mir dann von ihr?*

*Mein Herz ist wie erstorben,
Kalt starrt ihr Bild darin;
Schmilzt je das Herz mir wieder,
Fliesst auch ihr Bild dahin!*

Der Lindenbaum

*Am Brunnen vor dem Tore
Da steht ein Lindenbaum;
Ich trämt' in seinem Schatten
So manchen süssen Traum.
Ich schnitt in seine Rinde
So manches liebe Wort;
Es zog in Freud' und Leide
Zu ihm mich immer fort.*

*Ich musst' auch heute wandern
Vorbei in tiefer Nacht,
Da hab' ich noch im Dunkeln
Die Augen zugemacht.
Und seine Zweige rauschten,
Als riefen sie mir zu:
Komm her zu mir, Geselle,
Hier find'st du deine Ruh'!*

Congelació

Cerco en la neu debades
 el rastre dels seus passos
 on, de bracet amb mi,
 recorregué el prat verd.

Jo vull besar aquest lloc,
 impregnar gel i neu
 amb el meu ardent plor
 fins a arribar a la terra.

On trobo jo una flor?
 On trobo l'herba verda?
 Les flors són ja marcides,
 la gespa és tota pàl·lida.

Ni un sol record podré
 endur-me'n jo d'ací?
 Quan els meus dolors callin
 qui em podrà parlar d'ella?

El meu cor és com mort,
 sa imatge hi és glaçada.
 Si es fongués ell de nou,
 la imatge fluiria!

El tell

Prop de la font i enfront
 la porta s'alça un tell.
 A l'ombra d'ell vaig rebre
 alguns dolcíssims somnis.
 Graví a la seva escorça
 força amorosos mots.
 En joia i en dolor
 vers ell jo sempre he anat.

Prop d'ell avui calia
 passar-hi en l'alta nit.
 Enmig de la foscuria,
 he alçat vers ell els ulls.
 Les branques mormolaven
 com si em volguessin dir:
 Company, acosta't, vine,
 repòs pots trobar aquí.

*Die kalten Winde bliesen
Mir grad ins Angesicht;
Der Hut flog mir vom kopfe,
Ich wendete mich nicht.
Nun bin ich manche Stunde
Entfernt von jenem Ort,
Und immer hör' ich's rauschen:
Du fändest Ruhe dort!*

Wasserflut

*Manche Trän' aus meinen Augen
ist gefallen in den Schnee;
Seine kalten Flocken saugen
Durstig ein das heisse Wöh.*

*Wenn die Gräser sprossen wollen
Weht daher ein lauer Wind,
Und das Eis zerspringt in Schollen
Und der weiche Schnee zerrinnt.*

*Schnee, du weisst von meinem Sehnen,
sag', wohin doch geht dein Lauf?
Folge nach nur meinen Tränen,
Nimmst dich bald das Bächlein auf.*

*Wirst mit ihm die Stadt durchziehen,
Munt're Strassen ein und aus;
Fühlst du meine Tränen glühen,
da ist meiner Liebsten Haus.*

Auf dem Flusse

*Der du so lustig rauschtest,
Du heller, wilder Fluss,
Wie still bist du geworden,
Gibst keinen Scheidegruss.*

*Mit harter, starrer Rinde
Hast du dich überdeckt,
Liegst kalt und unbeweglich
Im Sande ausgestreckt.*

*In deine Decke grab' ich
Mit einem spitzen Stein
Den Namen meiner Liebsten
Und Stund' und Tag hinein:*

Els vents gelius bufaren
 batent-me en plena cara.
 Del cap fugí el capell
 i jo ni em vaig tombar.
 Prou fa ja algunes hores
 que sóc lluny d'aquell lloc
 i encara sento el murmuri:
 Tu hauries pau allí!

Diluvi

Moltes llàgrimes dels ulls
 són caigudes en la neu;
 els seus freds borrallons xuclen,
 sedegosos, l'ardent pena.

Mes, quan la gespa rebroti,
 bufarà d'allà un vent tebi
 que partirà el gel a trossos
 i fondrà la blanca neu.

Tu, que els anhels em coneixes,
 digues, neu, on va el teu pas?
 Segueix sols les meves llàgrimes,
 el rierol trobaràs.

Hi travessaràs la vila,
 gais carrers, amunt i avall.
 Quan sentis bullir les llàgrimes,
 és la casa de l'amada.

Damunt el riu

Tant que jolieu brogies,
 riu clar i impetuós!
 Ara t'has fet silent,
 no dones cap adéu.

Amb dura i erta crosta
 tot tu t'has recobert
 i estàs glaçat i immòbil
 estès damunt l'arena.

Gravo en la teva capa
 amb una pedra aguda
 el nom de l'estimada
 així com dia i hora:

*Den Tag des ersten Grusses,
Den Tag, an dem ich ging;
Um Nam' und Zahlen windet
Sich ein zerbroch'ner Ring*

*Mein Herz, in diesem Bache
Erkennst du nun dein Bild?
Ob's unter seiner Rinde
Wohl auch so reissend schwillt?*

Rückblick

*Es brennt mir unter beiden Sohlen,
Tret' ich auch schon auf Eis und Schnee,
Ich möcht' nicht wieder Atem holen,
Bis ich nicht mehr die Türme seh'.*

*Hab' mich an jedem Stein gestossen,
So eilt' ich zu der Stadt hinaus;
Die Krähen warfen Bäll' und Schlossen
Auf meinen Hut von jedem Haus.*

*Wie anders hast du mich empfangen,
Du Stadt der Unbeständigkeit!
An deinen blanken Fenstern sangen
Die Lerch' und Nachtigall im Streit.*

*Die runden Lindenbäume blühten,
Die klaren Rinnen rauschten hell,
Und ach, zwei Mädchenaugen glühten. –
Da war's gescheh'n um dich, Gesell!*

*Kommt mir der Tag in die Gedanken,
Möcht' ich noch einmal rückwärts seh'n,
Möcht' ich zurücke wieder wanken,
Vor ihrem Hause stille steh'n.*

Irrlicht

*In die tiefsten Felsengründe
Lockte mich ein Irrlicht hin:
Wie ich einen Ausgang finde,
Liegt nicht schwer mir in dem Sinn.*

*Bin gewohnt das Irregehen,
's führt ja jeder Weg zum Ziel:
Uns're Freuden, uns're Wehen,
Alles eines Irrlichts Spiel!*

el jorn del primer encontre,
el jorn del comiat
i encercla noms i dates
un fracturat anell.

Cor meu, en aquest riu
no hi veus la teva imatge?
Sota la teva crosta
no creix un fort corrent?

Rememrança

Em cremen les plantes dels peus
encar que petgi glaç i neu.
Reprendre alè jo no voldria
fins que les torres no vegés.

Com que topava amb tots els rocs,
de la ciutat pressós eixia.
Boles, granís de cada casa,
al meu barret m'han tirat gralles.

Tu m'has rebut ben altrament,
oh ciutat de la inconsistència!
Als finestrals blancs, emulant-se,
alosa i rossinyol cantaven.

Florien els tells corpulents,
els clars corrents, sonors, brogien,
dos ulls de noia s'ablamaven...
I tot allò per tu, company!

Quan em recordo d'aquell dia,
voldria encara mirar enrere,
retornar allà altre cop els passos
i estar callat davant sa casa.

Foc follet

Vers profundíssims avencs
un foc follet m'atragué:
com trobaria sortida,
no em donava pas turment.

Sóc avesat prou a perdre'm,
cada camí du al seu terme:
nostres goigs, nostres dolors,
tot és joc d'un foc follet!

*Durch des Bergstroms trock'ne Rinnen
Wind' ich ruhig mich hinab,
Jeder Strom wird's Meer gewinnen,
Jedes Leiden auch sein Grab.*

Rast

*Nun merk' ich erst, wie müd' ich bin,
Da ich zur Ruh' mich lege;
Das Wandern hielt mich munter hin
Auf unwirtbarem Wege.
Die Füße frugen nicht nach Rast,
Es war zu kalt zum Stehen;
Der Rücken fühlte keine Last,
der Sturm half fort mich wehen.*

*In eines Köhlers engem Haus
Hab' Obdach ich gefunden;
Doch meine Glieder ruh'n nicht aus:
So brennen ihre Wunden.
Auch du, mein Herz, in Kampf und Sturm
So wild und so verwegen,
Fühlst in der Still' erst deinen Wurm
Mit heissem Stich sich regen!*

Frühlingstraum

*Ich träumte von bunten Blumen,
So wie sie wohl blühen im Mai;
Ich träumte von grünen Wiesen,
Von lustigem Vogelgeschrei.*

*Und als die Hähne krähten,
da ward mein Auge wach;
Da war es kalt und finster,
Es schrien die Raben vom Dach.*

*Doch an den Fensterscheiben,
Wer malte die Blätter da?
Ihr lacht wohl über den Träumer,
der Blumen im Winter sah?*

*Ich träumte von Lieb' um Liebe,
Von einer schönen Maid,
Von Herzen und von Küssen,
Von Wonne und Seligkeit.*

Pel llit eixut d'un barranc
he baixat quietament.
Els rius atenyen el mar,
cada dolor el seu sepulcre.

Repòs

Sols quan em poso a reposar
veig quan cansat estic.
Em mantingué alegre trescar
per inhòspits camins.
Els peus no volien repòs
–feia fred per parar-se–,
el muscle no sentia pes,
m'ajudà el torb a moure'm.

Dintre del cau d'un carboner
hi he trobat jo recer,
però els meus membres no descansen:
tant cremen llurs ferides!
Tu també en brega i embats, cor,
fogós i temerari,
en calma sols sents el teu cuc
d'ardent picada moure's!

Somni de primavera

He somiat flors policromes,
com les que esclaten sols al maig,
he somiat verdes prades
i alegres refillets d'ocells.

I, quan els galls cantaven,
jo ja estava despert;
feia fred i era fosc
i els corbs del teulat grallaven.

Però, allà a la finestra
qui hi dibuixava les fulles?
Rieu del somiador
que veié flors a l'hivern?

He somiat, per amor,
amor, una noia bella
i encara cors i besos,
joia i felicitat.

*Und als die Hähne krähten,
Da ward mein Herze wach;
Nun sitz ich hier alleine
Und denke dem Traume nach.*

*Die Augen schliess' ich wieder,
Noch schlägt das Herz so warm.
Wann grünt ihr Blätter am Fenster?
Wann halt' ich mein Liebchen im Arm?*

Einsamkeit

*Wie eine trübe Wolke
Durch heit're Lüfte geht,
Wenn in der Tanne Wipfel
Ein mattes Lüftchen weht:*

*So zieh ich meine Strasse
Dahin mit trägem Fuss,
Durch helles, frohes Leben
Einsam und ohne Gruss.*

*Ach, dass die Luft so ruhig!
Ach, dass die Welt so licht!
Als noch die Stürme tobten,
War ich so elend nicht.*

Die Post

*Von der Strasse her eins Posthorn klingt.
Was hat es, dass es so hoch aufspringt,
Mein Herz?
Die Post bringt keinen Brief für dich.
Was drängst du denn so wunderbarlich,
Mein Herz?*

*Nun ja, die Post kommt aus der Stadt,
Wo ich ein liebes Liebchen hatt,
Mein Herz!*

*Willst wohl einmal hinüberseh'n
Und fragen, wie es dort mag geh'n,
Mein Herz?*

I, quan els galls cantaven,
estava el cor despert;
ara sec ací sol
i recordo aquest somni.

De bell nou tanco els ulls,
batega ardent el cor.
Quan hi haurà al finestral fulles?
Quan l'estimada abraçaré?

Solitud

Talment un núvol tèrbol
pel cel serè viatja
quan al cim dels avets
una aura feble alena,

així faig jo camí
amb passes indolents
per la joiosa vida,
soliu i menystingut.

Quin aire tan calmat!
Quin món tan lluminós!
Quan bramà la tempesta
no era tan dissortat!

El correu

Sona al carrer el corn del correu.
Què tindrà que amb tanta força esclata,
cor meu?
Per tu no du el correu cap carta.
Per què, estranyament, doncs, t'angoixes,
cor meu?

Cert, ve el correu de la ciutat
on jo tenia l'estimada,
cor meu!

Vols, un sol cop, donar una ullada
i preguntar què passa allà,
cor meu?

Der greise Kopf

*Der Reif hatt' einen weissen Schein
Mir übers Haar gestreuet;
Da glaubt' ich schon ein Greis zu sein
Und hab' mich sehr gefreuet.*

*Doch bald ist er hinweggetaut,
Hab' wieder schwarze Haare,
Dass mir's vor meiner Jugend graut—
Wie weit noch bis zur Bahre!*

*Vom Abendrot zum Morgenlicht
Ward mancher Kopf zum Greise.
Wer glaubt's? und meiner ward es nicht
Auf dieser ganzen Reise!*

Die Krähe

*Eine Krähe war mit mir
Aus der Stadt gezogen,
Ist bis heute für und für
Um mein Haupt geflogen.*

*Krähe, wunderliches Tier,
Willst mich nicht verlassen?
Meinst wohl, bald als Beute hier
Meinen Leib zu fassen?*

*Nun, es wird nicht weit mehr geh'n
An dem Wanderstabe.
Krähe, lass mich endlich seh'n
Treue bis zum Grabe!*

Letzte Hoffnung

*Hie und da ist an den Bäumen
Manches bunte Blatt zu seh'n,
Und ich bleibe vor den Bäumen
Oftmals in Gedanken steh'n.*

*Schaue nach dem einen Blatte,
Hänge meine Hoffnung dran;
Spielt der Wind mit meinem Blatte,
Zitt'r ich, was ich zittern kann.*

Testa d'ancià

Havia dat un blanc aspecte
el gebre als meus cabells;
em creia que era un ancià
i em satisfieia molt.

Però aviat ella es va fondre,
de nou tinc cabells negres.
La meva joventut m'aterra.
Que lluny, ai!, del sepulcre!

Des del ponent fins a l'aurora
s'encanudeixen testes.
Mes —qui ho creurà?— no així la meva
en tot aquest viatge.

La gralla

De la ciutat havia eixit
junt amb mi una gralla.
fins avui sempre ha volat
entorn el meu cap.

Oh, gralla, admirable ocell,
no vols tu deixar-me?
Creus que aviat com a botí
el meu cos pots prendre?

No aniré gaire més lluny
amb el meu bastó.
Que, per fi, gralla, jo vegi
lleialtat fins a la mort!

Darrera esperança

Encara es veuen als arbres
unes fulles virolades
i estic sovint prop dels arbres
fent volar el meu pensament.

Miro devers una fulla,
la meva esperança hi penjo;
si el vent mou la meva fulla
també tot jo m'estremeixo.

*Ach, und fällt das Blatt zu Boden,
Fällt mit ihm die Hoffnung ab;
Fall' ich selber mit zu Boden,
Wein' auf meiner Hoffnung Grab.*

Im Dorfe

*Es bellen die Hunde, es rasseln die Ketten;
Es schlafen die Menschen in ihren Betten,
Träumen sich manches, was sie nicht haben,
Tun sich im Guten und Argen erlaben;*

*Und morgen früh ist alles zerflossen.
Je nun, sie haben ihr Teil genossen
Und hoffen, was sie noch übrig liessen,
Doch wieder zu finden auf ihren Kissen.*

*Bellt mich nur fort, ihr wachen Hunde,
Lasst mich nicht ruh'n in der Schlummerstunde!
Ich bin zu Ende mit allen Träumen.
Was will ich unter den Schläfern säumen?*

Die stürmische Morgen

*Wie hat der Sturm zerrissen
Des Himmels graues Kleid!
Die Wolkenfetzen flattern
Umher im matten Streit.*

*Und rote Feuerflammen
Zieh'n zwischen ihnen hin;
Das nenn' ich einen Morgen
So recht nach meinem Sinn!*

*Mein Herz sieht an dem Himmel
Gemalt sein eig'nes Bild—
Es ist nichts als der Winter,
der Winter, kalt und wild!*

Ah! I, si cau la fulla a terra,
amb ella cau l'esperança;
caic llavors jo també a terra
plorant l'esperança morta.

Al poble

Lladren els mastins, ressonen cadenes,
reposen els homes en els seus llits,
somialen coses que encara no tenen,
en el bé i en el mal ells es recreen.

De bon matí serà tot fosc.
Llur part n'hauran fruit, però,
i esperaran de nou trobar-ho
capreclinats en llurs coixins.

Oh, bordeu-me, mastins insomnes,
no em deixeu reposar a l'hora del son!
Ja he fet la creu a tots els somnis.
Per què he d'atardar-me amb els dorments?

El matí tempestuós

Com rompé la tempesta
el lívid vel del cel!
Parracs de núvols volen,
a claps, en feble lluita.

I flames de foc roges
avancen enmig d'ells.
D'això en dic jo un matí
d'acord amb el meu ànim!

Veu el meu cor al cel
pintat el seu retrat:
no hi ha res més que hivern,
hivern geliu i cru!

Täuschung

*Ein Licht tanzt freundlich vor mir her,
Ich folg' ihm nach die Kreuz und Quer;
Ich folg' ihm gern und seh's ihm an,
Dass es verlockt den Wandersmann.*

*Ach! wer wie ich so elend ist,
Gibt gern sich hin der bunten List,
Die hinter Eis und Nacht und Graus
Ihm weist ein helles, warmes Haus.*

*Und eine liebe Seele drin.—
Nur Täuschung ist für mich Gewinn!*

Der Wegweiser

*Was vermeid' ich denn die Wege,
Wo die ander'n Wand'rer gehn,
Suche mir versteckte Stege
Durch verschneite Felsenhöh'n?*

*Habe ja doch nichts begangen,
Dass ich Menschen sollte scheu'n,—
Welch ein törichtes Verlangen
Treibt mich in die Wüstenei'n?*

*Weiser stehen auf den Strassen,
Weisen auf die Städte zu,
Und ich wand're sonder Massen
Ohne Ruh' und suche Ruh'.*

*Einen Weiser seh' ich stehen
Unverrückt vor meinem Blick;
Eine Strasse muss ich gehen,
Die noch keiner ging zurück.*

Das Wirtshaus

*Auf einen Totenacker hat mich mein
Weg gebracht;
Allhier will ich einkehren, hab' ich
bei mir gedacht.
Ihr grünen Totenkränze könnt wohl
die Zeichen sein,
Die müde Wand'rer laden ins kühle
Wirthaus ein.*

Il·lusió

Alegrement davant meu dansa
una llum que segueixo arreu.
Ho faig gustós, malgrat jo sàpiga
que sedueix el caminant.

Ah! El qui, com jo, és tan miserable
de grat es lliura al truc llampant
que, enllà de gel i nit i espant
li mostra una llar clara i càlida.

I una persona amada dins.
Només d'engany rebo profit!

L'indicador del camí

Per què evito jo els camins
transitats pels vianants
i recerco ocults atalls
entre altes penyes nevades?

Tanmateix, res no he comès
que hagi de témer jo els homes.
Quin afany, doncs, insensat
m'impulsa vers els ermots?

Hi ha senyals en els camins
indicadors de ciutats,
mes jo camino soliu,
sens repòs, cercant repòs.

Veig dreçat un senyal
fix enfront del meu esguard;
un camí cal que recorri
pel qual cap no ha retornat.

L'hostal

Al clos d'un cementiri em duia el
meu camí.
Ací puc allotjar-me, pensava dintre
de mi.
Verdes corones fúnebres podrien ser
el senyal
que al vianant inviten a entrar en el
fresc hostal.

*Sind denn in diesem Hause die
Kammern all' besetzt?
Bin matt zum Niedersinken, bin
tödlich schwer verletzt.
O unbarmherz'ge Schenke, doch
weisest du mich ab?
Nun weiter denn, nur weiter, mein
treuer Wanderstab!*

Mut

*Fliegt der Schnee mir ins Gesicht,
Schüttl' ich ihn herunter.
Wenn mein Herz im Busen spricht,
Sing' ich hell und munter.*

*Höre nicht, was es mir sagt,
Habe keine Ohren;
Fühle nicht, was es mir klagt,
Klagen ist für Toren.*

*Lustig in die Welt hinein
Gegen Wind und Wetter!
Will kein Gott auf Erden sein,
Sind wir selber Götter!*

Die Nebensonnen

*Drei Sonnen sah ich am Himmel steh'n,
Hab' lang und fest sie angesehen'n;
Und sie auch standen da so stier,
Als wollten sie nicht weg von mir.*

*Ach, meine Sonnen seid ihr nicht!
Schaut ander'n doch ins Angesicht!
Ja, neulich hatt' ich auch wohl drei;
Nun sind hinab die besten zwei.*

*Ging nur die dritt' erst hinterdrein!
Im Dunkel wird mir wohler sein.*

Les cambres de la casa són plenes
totalment?
Tot atuït em trobo, ferit de mort
greument.
Oh tu, cruel posada, no em vols
encara a mi?
Enllà, doncs, a fer via, bastó del
meu camí!

Coratge

Si em vola neu per la cara,
cap avall l'espolsó.
Si el meu cor dins el pit parla,
canto espavilat i alegre.

No escolto pas el que em diu,
he clos les oïdes;
no sento pas el seu plany,
el plany és de necis.

Content avanço pel món
contra el vent i el temps.
Si cap déu no hi ha a la terra,
som nosaltres déus!

Els parhélis

He vist tres sols plantats al cel.
Molt temps els he esguardats, ulls fits,
i ells també estaven tan immòbils
com no volent abandonar-me.

Oh, els meus sols no sou pas vosaltres!
Resplendiu, doncs, en altres rostres!
Adés encara tres en tenia,
ara s'han post els dos millors.

Així els seguís també el tercer!
Jo en la foscor estaré millor.

Der Leiermann

*Drüben hinterm Dorfe steht ein Leiermann
Und mit starren Fingern dreht er, was er kann.*

*Barfuss auf dem Eise wankt er hin un her
Und sein kleiner Teller bleibt ihm immer leer.*

*Keiner mag ihm hören, keiner sieht ihn an,
Und die Hunde knurren um den alten Mann.*

*Und er lässt es gehen alles, wie es will,
Dreht und seine Leier steht ihm nimmer still.*

*Wunderlicher Alter, soll ich mit dir geh'n?
Willst zu meinen Liedern deine Leier dreh'n?*

L'home del manubri

Al darrere el poble hi ha un home amb un
manubri
que amb uns dits immòbils fa girar la música.

Descalç sobre el gel, camina i vacil·la
i el platet que du sempre roman buit.

No el volen sentir ni fixar-se en ell
i grunyen els gossos entorn del vellet.

Mes ell no s'immuta, que tots vagin fent,
fa girar el manubri incansablement.

Oh vell admirable, puc venir jo amb tu?
Faràs, als meus cants, rodar el teu manubri?

**SCHUBERTIADA
VILABERTRAN
25 ANYS**

Ilker Arcayürek
Wolfram Rieger
Cuarteto Casals
Isabel Villanueva
François Dumont
Mario Mora
Matthias Goerne
Alexander Schmalcz
Sarah Connolly
Kate Royal
Christoph Prégardien
Malcolm Martineau
Nicholas Angelich
Javier Perianes
Camerata432
David Puertas
Muriel Cantoreggi
Cor Cambra D. Girona
Pablo Larraz

17/08 | Ilker Arcayürek
Schubert

22/08 | Matthias Goerne
Schumann, Eisler & Wolf

24/08 | Sarah Connolly
Strauss, Zemlinsky, Eisler,
Korngold, Copland & Britten

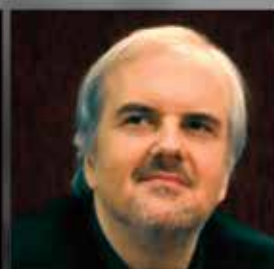
25/08 | Kate Royal
Schumann, Loewe & Fauré

18, 19, 20, 25, & 26/08 | Quartet Casals
Beethoven | Integral dels quartets per a corda

26/08 | Christoph Prégardien
Schubert | Winterreise

31/08 | Nicholas Angelich
Haydn, Beethoven & Brahms

01/09 | Javier Perianes
Debussy, Falla & Schubert

Del 17 d'agost al 3 de setembre de 2017
www.schubertiadavilabertran.cat

SALZBURG FESTIVAL · 21 JULY – 30 AUGUST 2017

JOHN ELIOT GARDINER

conducts

Claudio Monteverdi

IL RITORNO D'ULISSE IN PATRIA

Elsa Rooke · John Eliot Gardiner, *Directors*

Furio Zanasi · Lucile Richardot · Krystian Adam · Hana Blažiková
Gianluca Buratto · Michał Czerniawski · Gareth Treseder · Zachary Wilder
Anna Dennis · John Taylor Ward · Francesca Boncompagni · Robert Burt
Francisco Fernández-Rueda · Carlo Vistoli · Silvia Frigato · Francesca Biliotti

Monteverdi Choir · English Baroque Soloists

FRIDAY 28 July 2017 · Felsenreitschule

www.salzburgfestival.at

SIEMENS

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

93 295 72 00

D. L. B10854-2017

Propers concerts al Palau

Palau 100
DIMARTS, 23.05.17 – 20.30 h

St. Petersburg Philharmonic Orchestra
Leticia Moreno, violi
Yuri Temirkanov, director

D. Xostakòvitx: *Concert per a violi núm. 1, en La menor*,
op. 99

P. I. Txaiikovski: *Simfonia núm. 6, "Patètica"*

Preus: 20, 35, 50, 70 i 110 euros

Palau Bach
DILLUNS, 29.05.17 – 20.30 h

Cantus Cölln
Konrad Junghänel, director

J. S. Bach: *Motets BWV 225-231 (integral)*

Preu: 30 euros

Intèrprets Catalans
DIJOUS, 01.06.17 – 20.30 h

David Alegret, tenor
Daniel Blanch, piano

Obres de Beethoven, Schubert, Montserrat, Lamote de
Grignon, Pujol i Toldrà

Preu: 10 euros

Palau 100
DIMECRES, 21.06.17 – 20.30 h

Le Concerts des Nations
Jordi Savall, director

W. A. Mozart: *Simfonia núm. 39, KV 543*

W. A. Mozart: *Simfonia núm. 40, KV 550*

W. A. Mozart: *Simfonia núm. 41, KV 551, "Júpiter"*

Preus: 20, 30, 45, 65 i 100 euros

Crédits de les imatges: Mark Padmore; Marco Boggreve; Sir John Eliot Gardiner; Sim Canetty-Clarke; Jordi Savall; Molina/Visuals